

det var en sørgelig Stagnation, der var med Hensyn til Lønningslovene, men naar det er Tilfældet, spurgte han videre med en vis Bathos, hvor laa saa Skylden? Seg kan i den Anledning ikke undlade at henvise det ærede Medlem til, hvad der skete her i Thinget i 1881. (Thomsen: Jeg spurgte ikke om, hvor Skylden laa.) Det ærede Medlem pleier ikke at være tilfreds med, naar han bliver afbrudt, og jeg haaber derfor, at det ærede Medlem vil lade mig tale ud. Jeg skal altjaa minde det ærede Medlem om, hvorledes Stillingen var, da vi havde Lovene om Postvæsenets Lønninger og Kontorholdsgodtgjørelser til Behandling. Der maa blive en Ende paa Alt, og det er man berettiget til at anvende overfor de Forhandlinger, der foregik om Lovene om Postvæsenets Lønninger og Kontorhold. Derjom det ærede Medlem havde dem i frisk Erindring, vilde han vide, at paa det Stadium, Forhandlingerne den Gang vare, nemlig ved 2den Behandling, var jeg med til at foreslaa, at Lønningsloven skulde vises tilbage til Udvalget, ja endogjaa en Gang at standse Behandlingen og henvise Sagen til Finantsudvalget, men uagtet et stort Mindretal stemte derfor, skete det ikke. Jeg var da med til udtrykkelig at sige til Udvalget, at dersom det var rigtigt, at der kun var 10,000 Kr. Udvalgets Flertal og Mindretal imellem, forekom det mig, at der maatte kunne komme en Udvæbning af denne Sag, og at Flertallet og Mindretallet maatte kunne enes derom, og jeg opfordrede flere Gange — og flere Medlemmer gjorde det Samme — de Paagjældende til inden 3die Behandling at enes om den nævnte Lov. Da Lovforslaget kom til 3die Behandling heri Thinget, maatte Mindretallets Ordfører erklære, at det havde ikke været muligt at komme til en Afslutning, fordi det havde vist sig, at selv om baade Flertallet og Mindretallet havde kunnet enes, kunde den paagjældende Minister ikke tage imod det. Det, der da passerede, skal jeg ikke undlade at bemærke, saa ofte man fremdrager dette angaaende Lønningslovene. Jeg har gjennemlæst det endogjaa i denne Winter for kort Tid siden, og jeg har maattet sige til mig selv, at Alt man have en Ende; man kan dog ikke gjenoptage Forhandlinger, som paa den Maade ere bleve tilbageviste, med den samme Minister, saa at jeg tror ikke, at det vil lykkes hverken det ærede Medlem eller den høitærede Minister at fri sig for Ansvar. — Naar den høitærede Minister svarede paa en Afbrydelse af mig, var det dog ikke ham, jeg i det Dieblis talte til om Ansvar, men den høitærede Minister sagde, at Udvalget skulde bære Ansvar

ogsaa for Thingets Afstemning. Nu vel, vi ere ved vore Indstillinger ikke ganske uden Ansvar, men Thinget maa dog bære Ansvar for sine egne Afstemninger. Altsaa, det var den Bemærkning, jeg vilde gjøre overfor de Negtelse, der ere foranledigede ved, at Lønningsloven med Kontorholdsloven ligger hen og efter min Mening med Rette er kommen til at ligge hen og sikkert vil komme til at ligge hen, saa længe den nuværende Tilstand vedvarer. Den ærede Ordfører for Mindretallet bemærkede fremdeles, at det var Kjøbenhavn, der gav den allerførste Part af Indtægten og derfor ogsaa var berettiget til det allerførste Hensyn. Ja, jeg er viselig beredt til at tage saa stort et Hensyn til Kjøbenhavn som muligt, og større Hensyn — og det bliver der i Virkeligheden ogsaa — end til det øvrige Land med Kjøbstæderne. Der sker Omvæling her i Byen 6—7 Gange daglig, det kan ikke negtes, at det er et stort Hensyn, som jeg ingenlunde misunder Kjøbenhavn, tværtimod; men naar det ærede Medlem betone de gjentagne Gange, at den allerførste Del af Indtægterne kom her fra Byen, maa det ærede Medlem dog ikke glemme, at en stor Del af den Indtægt flyder ind fra det øvrige Land. Det er det øvrige Land, der for en stor Del bevirker, at Indtægten her bliver saa stor. Dette med Hensyn til Postvæsenet. — Jeg finder mig ikke foranlediget til nærmere at komme ind paa de enkelte Vædringsforslag. Jeg tror, jeg gjentager det, at man i det Stykke ikke kan fri sig for Ansvar, ligesaa lidt den høitærede Minister, efter den Stilling han har indtaget, som det ærede Medlem ved sin Stilling. — Jeg skal endnu kun gjøre en Bemærkning angaaende et Samraadsspørgsmaal, der er omtalt i Betænkningen (se Tillæg B. Sp. 201—2) under Nr. 51 angaaende det gjennemgaaende Tog til Vest- og Midtjylland. Det ærede Medlem fra Lemvig (Nabera) har forresten berørt det og berørt det Meste af, hvad jeg kunde have at sige i den Henseende, hvortil jeg kan slutte mig, saa jeg skal ogsaa, forsaavidt han berørte Fiskerispørgsmaalet eller en billigere Forsendelse af Fisk, ikke udtale mig videre, men kun gjøre en Bemærkning med Hensyn til Forbindelsen gjennem Midtjylland. Det paagjældende Tog ligger i Skanderborg flere Timer om Morgenen, hvilket foruden at være en stor Gene for de Reisende og utvivlsomt ogsaa bevirker, at de Reisende meget nødig tage med det Banetog, rimeligvis ogsaa — det er endogjaa utvivlsomt — forskaffer Banen en mindre Indtægt. Men foruden Alt dette er det naturligtvis ogsaa en meget stor Ulempe, at Breve og Aviser fra